

ЕРИК СИМОН

МИСТЕРИУМ ФАНТАСТИКУМ

Превод от немски: Светла Денева, 1977

chitanka.info

(Модел за научнофантастичен роман)

Действащи лица:

Комендантът

Професорът

Пътникът без билет

Лекарката

Марсианецът

Шпионинът

Място на действието: космически кораб — една прашинка
между звездите

Време на действието: относително

Беззвучно мълчаха във величествената тишина на безкрайността необятните простори. Царствено самотен, корабът пореше космоса. Безбрежни звездни простори — нищото, а в него корабът, управляван от силната водеща ръка на човека — смело предизвикателство към равнодушието на вселената. Гласът на безкрая звучи абстрактно. По волята на смелия завоевател на космоса космическият кораб се плъзга напред, следвайки зова на мамещите звезди. Отворена бе нова врата към вселената.

— Ние сме пратеници на човечеството — каза комендантът на кораба и сивите му очи уморено засияха. — Независимо от всички трудности ще изпълним задачата. Нищо не може да ни спре. Целта ни са звездите. Да отидем в звездната галерия и да ги разгледаме.

— Да, да, сър — каза шпионинът и крадешком се огледа наоколо, със зловен блясък в кривогледите очи и миниатюрна бомба в джоба на панталона.

Звездите блестяха студено и многообещаващо.

— Звездите! — прошепна лекарката.

— Къде? Какви звезди? — попита пътникът без билет.

— Виждаш ли трепкащите светещи точки на огромния екран на нашата звездна галерия? — попита го професорът.

— Да, виждам ги — отговори пътникът без билет с ясен момчешки глас. — Това ли са звездите?

— Това са звездите — каза професорът.

— Копнежът по звездите ме доведе на борда на космическия кораб. Винаги съм си мечтал за приключения между звездите. Значи това са звездите...

— Звездите! — прошепна лекарката.

— Звездите — каза професорът — всъщност не са звезди, а слънца. Може да се каже, че и слънцето в действителност е звезда. Звездите са много далеч и затова изглеждат толкова малки. Звездите със светлинни колебания се наричат променливи звезди. Освен това има и двойни звезди, неподвижни звезди, блуждаещи звезди и околополюсни звезди. Блуждаещите звезди обаче не са звезди, а планети като Земята...

— Земята! — прошепна лекарката.

— Благодаря, професоре — каза комендантът. — Това, което ни разказа за звездите, е много интересно. Трябва ни обаче време, за да усвоим толкова много нови знания. Не всеки е специалист като тебе. Молим да продължиш лекцията утре. Съгласен ли си?

— Разбира се! — каза професорът. — С ваше разрешение утре ще ви говоря за разликата между двойните звезди и околополюсните. Двойните звезди са звездите, които за разлика от обикновените звезди...

— Ако ни откриете, астрономическите знания на човечеството ще дадат нов тласък на нашата древна цивилизация — каза марсианецът и неговите четири правоъгълни очи излъчваха безкрайна мъдрост.

— Не се тревожи, ще ви открием — каза пътникът без билет. — Всъщност ние още не знаем, дали вие съществувате, но ако ви има, рано или късно ще ви открием, а аз ще бъда там, защото тайно се промъкнах на борда на космическия кораб.

Лекарката каза:

— Твърдо вярвам, че човечеството не е само в космоса. Един вътрешен глас ми казва, че по време на тази експедиция ще открием братя по разум. Те ще ни приемат в голямото семейство на космическата цивилизация.

— Сигурно има и други цивилизации — каза професорът. — Те вероятно са се развивали по същите закони, както и човечеството. След първобитното общество идва робовладелческият строй, после феодализмът...

— Дори ако това са разумни дървесни жаби? — попита шпионинът с унищожителен сарказъм.

— Твоят въпрос е напълно лишен от научна обосновка — обясни сериозно професорът. — Науката не познава никакви разумни дървесни жаби, следователно такива не съществуват. Както и всички жаби, дървесната принадлежи към амфибиите. Възрастните жаби са земноводни, дишат с бели дробове и имат силни задни крачка и изхвърлящо езиче. Снасят яйцата си във водата, там се развиват и ларвите им. В началото те дишат с хриле и всички ние ги познаваме под името „попови лъжички“. Зелената дървесна жаба живее в

храстите и по дърветата, на краката си има ципа за закрепване към кората на дърветата. Характеризира се с...

— Интересно — каза пътникът без билет. — Излиза, че дървесните жаби не са разумни? Наистина много поучително. На такава експедиция човек винаги научава нещо ново.

— Ние не сме дървесни жаби — забеляза марсианецът малко обидено.

— Вие не сте дървесни жаби — потвърди лекарката. — Във всеки случай не сте разумни дървесни жаби, доколкото разбрах.

Професорът каза:

— Засега това е само наше убеждение, потвърдено от научни знания с теоретически характер. Но като ви открием, ще можем да се уверим със собствените си очи, че не сте дървесни жаби.

— О, много благодарим — каза марсианецът.

— Няма защо — отговори комендантът.

— Досега сме ви липсвали точно ние — каза пътникът без билет.

— Нашият космически кораб ще витае като фар на оранжевото небе на планетата ви — обобщи лекарката.

— Той няма дълго да остане там — забеляза шпионинът, хилейки се злорадо. — Аз ще го хвърля във въздуха с моята миниатюрна супербомба!

— Във вакуум — съобщи професорът. — Думата „вакуум“ произлиза от латински и означава „празнота“.

— Но и ти самият също ще загинеш — заключи комендантът и уморено обърна блестящите си сиви очи към шпионина.

— А по ваши данни ние ще ви построим нов космически кораб, много по-голям и по-хубав, дори ако за това е необходимо да изразходваме енергийните си резерви за четири години и вече няма да можем да фосфоресцираме! Освен това ще ви вдигнем и паметник — обеща марсианецът. — Всъщност ние още не знаем какво е това „паметник“, но вие ще ни научите.

— Ние нямаме тайни от вас. С удоволствие ще споделим нашите знания с братята си по разум. Заедно ще открием ерата на Великото Знание.

— Какъвто и вид да имате — мечтателно каза лекарката. — А може би ще се влюбя в някой марсианец...

Марсианецът смутено наведе своите четири очи и стана инфрачервен до върха на пипалцата си. Той беше много свенлив марсианец.

И те дълго останаха така — смълчани в звездната галерия, потънали в съзерцания на светещите луни на вселената.

Изведнъж рязко прозвуча алармен сигнал. Светнаха цветните лампички, мамещите звезди трепнаха за миг, а след това заблестяха отново, още по-ярко.

— Всички по местата — извика комендантът. — Заемете изходни позиции. Отново трябва да се върнем към работата си — търсят ни. И внимавайте, особено ти — извика той след шпионина, който бързаше през кораба, тъй като в суматохата бе загубил супербомбата, — особено ти не бива да забравяш нито за миг, че си кривоглед.

И тъй, всички бяха готови.

Читателят разтвори все още не съвсем стария, но вече овехтял от четене роман с огромен космически кораб, гигантски спираловидни постройки и група дребни човечета на разкъсаната корица, готов да бъде увлечен в света на бъдещето.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 5 от 1977 г.
Илюстрация: Лиляна Ангелова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.